

POVÍDEJME SI DO NOCI

Love story, která vám nedá spát

 metafora

Claire Daverley

Přeložila Hana Sichingerová

Celou noc si povídají a téměř se přitom dotýkají koleny. Řeknou si toho jen málo, i když ještě nezažil, že by někdy dával takový pozor, tak dychtivě prahl po další větě a tak ho překvapovala slova, která Rosie volí. Ostatní se v párech postupně vytrácejí, aby se za stromy dotýkali jeden druhého a osahávali na písku, nebo si zašli na pozdní nudle a hranolky v mastném papíru. Zůstanou jen on, Rosie, Josh a dva další. Jeden z nich vytáhne kytaru a u skomírajícího ohně na ni brnká. Will se dívá, jak kůra rudě žhne a odpadá v šedobílém popelu.

Zbývají už jen uhliky, když Rosie začne zpívat.

Poslouchají, dokud oheň nevyhasne a neztuhnou jim ruce, a pak se všichni rozejdou. Will si nasadí přilbu, zapne ji pod bradou a nakopne motorku s pomyšlením, že na tuhle noc, za které si povídal s čísi sestrou a ona zpívala zvláštní píseň, nikdy nezapomene, ale nic víc.

Jenže její hlas mu nedá spát.

A ani následující noc.

„Tento dojemný debut je silným příběhem o pravé lásce, která se střetává s náhodnými zvraty osudu.“

– Daily Mail

„S nádechem Sally Rooney přináší tento příběh lyrickou a něžnou romanci o Willovi a Rosie, kteří se setkají jako teenageři a zdají se být předurčení k tomu, aby byli spolu – dokud nezasáhne tragédie.“

– Good Housekeeping

**POVÍDEJME SI
DO NOCI**

Claire Daverley

POVÍDEJME SI
DO NOCI

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Talking at Night © Claire Daverley 2023

Published by Penguin Michael Joseph

Translation © Hana Sichingerová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-865-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-864-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-332-2 (print)

Pro Cliva, samozřejmě

Kéž bych s tebou mohla dělat všechno na světě.

Velký Gatsby Baze Luhrmanna, 2013

Tejich životy se rozdělí v úterý v noci.

Na to se upne její matka, která si to zatím nedokáže připustit a není schopna truchlit. Na dlažbu chodby ošoupané botami do šeda dopadá ostré nemocniční světlo a žaluziemi prosvitají šarlatové proužky oblohy. Začíná se rozednívat a Rosie stojící u okna cítí, jak se část jejího já stahuje na místo, o kterém nevěděla, že existuje.

Ale je úterý, říká matka lékaři. V úterý nikam nechodí.

Lékař, laskavý a zkušený, se rukou dotkne matčina lokte, a Rosie si všimne, jak má upravené nehty, hladké, čisté, zastřižené do obloučku. Chtěla by mít takové nehty. Chtěla by být tak laskavá, hodná a vlídná jako tenhle lékař; chtěla by se umět dotknout matčina lokte a odvést ji domů, až k ní ta zpráva, ta nesnesitelná, ničující zpráva pronikne.

Ale samozřejmě potrvá roky, než se tam zase bude cítit jako doma, dochází Rosie, když se dívá na lékařovy ruce a rukáv košile

zapnutý manžetovými knoflíčky. Nic už nebude takové jako dřív. Nic už nikdy nebude normální, bezstarostné nebo všední, i když je právě úterý, i když má za tři hodiny lekci hudební výchovy, i když má v kapse bundy pořád jeho klíče.

Myslí na to, že jsou celé pokryté otisky jeho prstů.

A doufá, že když dopadl, nic necítil.

PŘEDTÍM

1

Will si uvědomí, že je Rosie Wintersová zajímavá, když se s ní setká u táboráku.

Když jí řekne, že jeho matka odešla.

Sedí vedle sebe v nepravidelném kruhu šestáků a plameny šlehaají do listopadové tmy. Rukavice bez prstů, plechovky piva. V dálce za borovicemi šumění vln. Moc Rosie nezná, přestože chodí do stejné školy a mají několik společných kamarádů, ale dnes večer si spolu povídají. Trochu.

Nejdřív jen tak. Bezvýznamně. Dokud jeho kamarád Josh – Rosiino dvojče – neprohodí poznámku o rodičích, která Rosie rozesměje, přes oheň sotva slyšitelně, a než si Will stačí rozmyslet, co dělá, řekne jí, že on svou matku nezná. Ještě nikdy to neřekl takhle nahlas. Obvykle jen, když se někdo zeptal, se sklopenou hlavou, jakoby mimochodem. Ale téhle dívce s roztřepenými konečky vlasů, neupraveným obočím a bledýma, štíhlýma rukama to řekne. Že matka odešla před mnoha lety, když se jako předškolák díval na kreslené filmy.

Jakmile to vysloví, Rosie se na něho podívá a v očích se jí odráží plameny. Její tvář neprozrazuje soucit ani zvědavost; nemračí se, nekřiví ústa, nereaguje tak, jak by člověk čekal.

Kde myslíš, že je? zeptá se ho po chvíli.

MLčí. Podívá se na oblohu, která se prostírá v mezeře mezi stromy. Kouř z ohně stoupá vzhůru a na nebi se objevují hvězdy, mezi kterými je jedna větší a zářivější než ostatní. Možná planeta nebo měsíc.

Já nevím, odpoví. Kdekoliv.

A Rosie Wintersová to slovo zopakuje, jako by o tom opravdu přemýšlela. Jako by přemýšlela, jak by to kdekoliv mohlo vypadat.

Je začátek zimy a lesem se prodírá vítr, přesto zůstávají venku. Je to lepší než být doma, sice v teple, ale nudit se u televize.

Tohle, jejich kůže zbarvená ve světle ohně do krvavě oranžova, je nové.

Něco se v něm rozhoří.

Celou noc si povídají a téměř se přitom dotýkají koleny. Řeknou si toho jen málo, i když ještě nezažil, že by někdy dával takový pozor, tak dychtivě prahl po další větě a tak ho překvapovala slova, která Rosie volí. Ostatní se v párech postupně vytrácejí, aby se za stromy dotýkali jeden druhého a osahávali na pisku, nebo si zašli na pozdní nudle a hranolky v mastném papíru. Zůstanou jen on, Rosie, Josh a dva další. Jeden z nich vytáhne kytaru a u skomírajícího ohně na ni brnká. Will se dívá, jak kůra rudě žhne a odpadává v šedobílém popelu.

Zbývají už jen uhlíky, když Rosie začne zpívat.

Její bratr ji nejprve musí přemlouvat. Napřed ji povzbuzuje a pak prosí, dokud s malým příkývnutím nesvolí.

Vítr utichne. Bez ohně je vzduch jako sklo, studený a nehybný. A když spustí, nepodobá se její zpěv ničemu, co Will kdy poznal. Majestátní a čistý.

Poslouchají, dokud oheň nevyhasne a neztuhnou jim ruce, a pak se všichni rozejdou. Will si nasadí přilbu, zapne ji pod bradou a nakopne motorku s pomyšlením, že na tuhle noc, za které si povídal s čísi sestrou a ona zpívala zvláštní píseň, nikdy nezapomene, ale nic víc.

Jenže její hlas mu nedá spát.

A ani následující noc.

O víkendu vstane pozdě. Oblékne si mikinu s kapucí, jen v ponožkách schází dolů po schodech a snaží se přitom nevnímat nutkavou potřebu zapálit si. Na posledním schodu na něho skočí Dave, sápe se mu na kolena, a když Will pomuchluje jeho chlupatou hlavu, odplouží se zpátky do obýváku. Pes tráví dny stočený do klubka na dědečkově starém křesle. Jako by čekal, pomyslí si Will, až se vrátí domů.

Babička smaží v kuchyni slaninu. Voní odtud rozpálený olej, škvařící se sádlo, sůl, vepřové a toasty. Když vejde do dveří, zpěvavě ho přivítá.

Pěkné odpoledne, zdraví.

Je teprve deset, brání se Will.

A osmnáct je ti jen jednou, chlapče, pokračuje. Je věčná škoda mrhat takovou tvářičkou a schovávat ji pod peřinou.

Neschovával jsem se, namítne a zamíří ke kuchyňskému stolu, kde si ze džbánu nalije sklenici vody.

Amber už byla v plaveckém klubu, informuje ho babička otočená zády k němu. A domácí úkoly má z půlky hotové.

Super, řekne Will.

Nastane krátké ticho, do něhož prská slanina a zimní slunce barví stěny na bílo. Sestru nikde nevidí. Určitě se zabarikádovala ve svém pokoji, zapisuje si poznámky barevnými gelovými pery a organizuje život svorkami ve tvaru srdíček.

Vypadáš unaveně, poznamená babička. Neodpoví, jen si na stole vezme dva trojúhelníkové toasty a zamíří k zadním dveřím.

Jsem v pohodě, řekne, až když stiskne kliku. Babička ještě něco dodává, ale on už je venku, zavírá dveře a mizí do garáže.

Na okamžik se cítí provinile.

Ví, že se bude chvíli zlobit, ale později mu k obědu přinese slaninu.

Uvnitř rozsvítí žárovku visící ze stropu. V prostoru bez oken s betonovou podlahou stojí starý ponk po dědečkovi a na něm rádio s anténou. Jsou tu cítit piliny a starý olej, v rohu leží bedna s nářadím a na zemi hromada nezpracovaného dřeva. Je to jediné místo, kde mu věci připadají tak nějak v pořádku, všechno dává smysl a nikdo nic neříká, nezpochybňuje ani neočekává.

Jeho nový motocykl leží rozebraný na díly přesně tak, jak ho nechal.

Zastaví se ve dveřích, nasucho spolýká toasty a hledá na podlaze potřebné nářadí. A pak, aniž by zapnul rádio, se pustí do práce. Jen on a motorka. Natírá blatníky, dotahuje světla. Na Rosie při práci skoro nemyslí.

Skoro.

Rosie zůstane v hudebně moc dlouho. Jako vždycky. Chtěla si jen procvičit stupnice a po patnácti minutách odejít. Ale uplyne hodina a najednou je tu uklízečka a krouží po dlažbě smetákem. Rosie zaslechne popotažení kbelíku a šplouchnutí vody a polohlasně zakleje a bleskově si sklídí noty. Zhasne a nechá za sebou zaklapnout dřevěné dveře. Zavolá dobrou noc na uklízečku, která se k ní vždycky chová hezky; když se pozdě večer mjejí na chodbách, pokaždé se na ni usměje, jako by sdílely nějaké společné tajemství.

Venku už je tma a vzduch pročištěný chladem, který předznamenává sněžení. Není to večer pro holé nohy. A běhání pod poličními lampami.

Ale slíbila to matce, takže zamíří do posilovny. Převlékne se do sportovního a běhá na běžeckém pásu, ale jen polovinu času, kterou měla, protože se zapomněla, protože ji pohltila hudba, protože už zase mrhala svým časem.

Pot jí smáčí ofinu a pálí v očích a ona při dusání nohou na pásu přemýšlí, proč dělá vždycky všechno tak naplno. Pro koho se snaží. Proč na všem neustále záleží.

Zkrátí krok a zastaví se, protože se musí se opřít o madla a popadnout dech. Doufá, že si toho nikdo nevšiml. Že se na ni nikdo nedívá. Potom si hodí tašku přes rameno, zapne bundu a s vlhkými vlasy zplihlými k uším se vydá se na krátkou cestu domů. Nad hlavou jí září hvězdy a auta projíždějí kolem v proudu světél. Počítá kroky a pak znovu. Vyhýbá se prasklinám v chodníku.

Doma najde bratra-dvojče ležet na pohovce.

Jdeš pozdě, podotkne, aniž by odtrhl oči od televize.

Ne o tolik, brání se Rosie a podívá se na zápěstí, jenže zjistí, že je prázdné. Zase zapomněla hodinky v hudebně. Nemůže psát, když si hlídá čas.

Máma bude zuřit, pokračuje Josh a Rosie mu dlaní zatlačí hlavu do polštáře a uteče z pokoje dřív, než ho po ní stihne hodit.

Matka nezuří; je duchem nepřítomná. Telefonuje v kuchyni a jen na Rosie zvedne prst, což má znamenat pozdrav a současně sdělení, teď počkej, dělám něco důležitého, ale ty to chápeš, ty víš, jak to chodí.

Jak bylo ve škole? zeptá se matka, když zavěsí. Nenaváže s ní oční kontakt, místo toho se otočí, aby otevřela troubu.

Dobře, odpoví Rosie.

A co posilovna?

Děs.

Výborně, reaguje matka. Tak to má být.

Stihnu se osprchovat?

Matka se otočí a zhodnotí její zpocenou tvář a zplihlé vlasy.

Asi bys měla, usoudí. Tahle zpocená ke stolu nemůžeš, že ne, miláčku?

Rosie jí věnuje o vteřinu delší pohled, než by měla, a pak přikývne a zamíří ke schodům.

V koupelně si pustí vodu tak horkou, že se málem opaří. Pokožku má úplně rudou, ale vydrží to. Teď nepočítá kroky, ale vteřiny. Odříkává stále vyšší čísla, pořád dokola, tak jako to dělá vždycky – jako proud krve, který se nedokáže zastavit.

Když vyjde ven, zabalí si vlasy do ručníku a je ráda, že její odraz v zrcadle halí pára. Osuší se a zamíří do svého pokoje, se stolem zalázaným notami a policemi zastavěnými řadami knih plných skvrn od čaje a osahaných a odrbaných jako staré opotřebované mapy. Patti Smith. Oliver Sacks. Obě Sylvie, Patterson i Plath.

Natáhne si na sebe oblečení a spustí zatemňovací roletu. Chvilí stojí s rukama opřenýma o okenní parapet. Má hlad, v každém smyslu toho slova. Představuje si, jaké by to bylo, kdyby s mokřými vlasy vyšla ven, rovnou do norfolkské noci, kde se schyluje ke sněžení.

Jak bylo ve škole? zeptá se matka znovu, když už všichni sedí u stolu. Naložila na talíře porce lasagní z obchodu, a když je dává Rosiinu otci a bratrovi, varuje je, ať jsou opatrní, že jsou horké. Rosie uchopí svůj talíř oběma rukama a všimne si, že její porce je menší než porce ostatních.

Haló, Joshuo? probere ho matka. Jak ses dneska měl?

Dobře, zamumlá nad těstovinami.

Rosie?

Odevzdala jsem ročníkovou práci z dějepisu, odpoví Rosie. A dokončila práci z klasiky.

Jak ti to šlo?

V pohodě, doufám.

Jsi šikula.

Následuje minuta ticha, jen nože skřípou o talíře. Rosie se napije vody a matka začne vyprávět historku z práce, něco o tom, jak její klient vzdal bitvu proti své ženě, kterou by bývala dokázala vyhrát. A pak znovu nikdo nemluví. Kuchyňské hodiny tikají. Po talířích se roztéká bílá omáčka.

Možná toho bylo moc, troufne si Rosie.

Hmm?

Na tvého klienta. Možná ho zranilo, že jeho manželství dopadlo takhle. A chce to prostě rychle skončit. Mít to za sebou.

Matka si nalije další sklenku vína a vidličkou naporcuje rajče.

My nevíme, co ho k tomu vedlo, Rosemary, řekne poté, co polkne. Josh zachytí Rosiin pohled a naznačí otázku, proč se snaží, a Rosie sklopí oči ke stolu. Otec luští křížovku.

Když se matka zvedne, aby uklidila, Josh štouchne do Rosie ramenem a seškrábne jí na talíř zbytek svých lasagní, které Rosie rychle zhltně, a pak se zvedne, aby pomohla matce.

Sourozenecká sounáležitost, nebo propojení dvojčat.

Neví, jaký je mezi tím rozdíl.

Právě oplachuje mísu od salátu, když se vynoří nová melodie. Jako ranní zpěv ptáků, první nejisté tóny, které nikdo z přítomných neslyší. Téměř nevnímá, jak Josh mluví o zítřejším opakování z matematiky s Willem Whitem, protože se snaží udržet ty tóny v hlavě.

Opakovat je stále dokola, než se stihnou rozplynout.

Druhý den brzy ráno jí volá Marley.

Rosie už je vzhůru a zvedne to po druhém zazvonění.

Jsi vzhůru, podiví se Marley.

Nemohla jsem spát, odpoví. Na okamžik si přeje, aby se jí kamarádka zeptala proč. Aby si toho někdo všiml nebo aby se někdo zajímal.

Říkala jsem si, že bychom mohli dneska večer něco podniknout, pokračuje Marley. Rosie řekne, že by to bylo fajn, ale že se musí učit.

No a? *Taky se musím učit.* Můžeme to dělat spolu. Co ty na to?

Rosie se v posteli otočí. Ranní světlo je přes závěsy vybledlé jako obarvená voda.

To říkáš teď, ale pak pustíš film a nakonec nic neuděláme.

Marley nezbyvá než souhlasit a Rosie v jejím hlase slyší, že se usmívá, důvěrně známě a trochu sarkasticky.

Na druhou stranu by mi přestávka možná přišla vhod, rozumuje a přendá si telefon do druhé ruky. Dlaně má od inkoustu, jak pozdě do noci skládala hudbu, škrtala a improvizovala.

Paráda! zaraduje se Marley. A co kdybychom podnikly něco o víkendu? Zašly si v sobotu na večeri nebo něco podobně tragického.

Proč tragického?

Protože je nám *sedmnáct*, Rosie. Neměly bychom potřebovat soboty na to, abychom chodily ven, vídaly se a dělaly něco aspoň trochu vzrušujícího.

Chodíme ven! Tuhle večer jsme byly venku.

Jo, a jediný, co jsem z toho měla, byl pytlík hranolků a pusa, která chutnala jako Tic Tac.

Rosie se ušklíbne. Slyší, jak se matka chystá do práce a dole hučí kávovar.

S kým ses líbala? vyzvídá.

To ti může být jedno, odbyde ji Marley.

Neva. Příští týden to stejně bude někdo jiný.

Chceš snad naznačit, že jsem do větru, Rosemary Wintersová?

Copak bych někdy něco takového udělala?

Asi ne. Ale jen proto, že jsi nevinný poupátko.

To by byl super název pro lak na nehty.

To by byl! Marley se rozesměje, hlasitým, hurónským smíchem, takže si Rosie musí dát telefon dál od sebe. Tak tedy v sobotu. Koupím horu popcornu a pytlík těch cukrátek pro starý dámy, který máš ráda.

Karamelky nejsou cukrátky pro staré dámy.

A pustíme si všechny scény s Leem tolikrát, kolikrát budeme chtít. Nebo ty s Patrickem Swayzem. Mám pocit, že v našich životech potřebujeme trochu sexy keramiky.

Marl!

Co?

Sexy keramika?

Nemusí to být zrovna keramika. Klidně třeba petting na Solomonu Burkeho. Nebo sex na stole na Berlioze.

Zavěšuju.

Puritánko.

Uvidíme se v sobotu.

Věděla jsem, že Berlioz tě dostane, směje se Marley.

Cestou do školy Rosie přemýšlí o tom, co říkala Marley. Josh šel napřed na basketbal, takže jde sama, v kabátu zapnutém až pod bradu, aby jí nebyla zima. Je nevinná a je poupátko. Snaží se taková nebyt. Ale nezáleží jí na tom tolik, aby se snažila být něčím víc, než ve skutečnosti je, tedy v podstatě obyčejná, hodná holka.

Ještě nikdy neměla kluka. Líbala se, tedy spíš byla líbána, špatně, opřená zády o dveře koupelny na večírku u kamarádky. Odřela si kostrč o kliku a ten kluk chutnal po staré žvýkačce.

Nikdy se neopila. Nikdy se potají nevykradla ven. Nikdy nekouřila, nelhala, a dokonce ani nemluvila sprostě před rodiči, i když si není jistá, jestli by si toho všimli nebo jestli by jim to vůbec vadilo.

Ale na to všechno je ještě čas, říká si, když schází z obrubníku, aby přešla silnici. Sedmnáct je jen začátek. Bude tvrdě pracovat, bude dělat všechno, co má, a její život bude dobrý a správný a naplněný, plný hudby, poezie, vína a sexu a okamžiků, které jí změní život a potrvají déle než tři minuty a nezbydou po nich odřeniny na zádech.

Takový je plán.

Cestou do školy musí jednou, podruhé a potřetí přejít silnici a pak poskakovat po chodníku, a když se konečně zastaví, začne padat sníh. Zpočátku jen jemně, spíš jako by mrholilo. Lepší se jí na rukávy jako sůl.

Josh říká, že to nechápe. Zírají do učebnic matematiky pro pokročilé a za oknem třídy víří sníh.

Jsou jediní ve třídě a jediní dva v ročníku, kteří ji studují. Znali se už dřív, během let chodili na několik stejných předmětů, ale Will má za to, že až teď v posledním ročníku střední školy se začali vzájemně považovat za přátele. Ostatní spolužáci jsou tak nějak spíš známí z přestávek; na nic se ho nevyptávají a jeho život je zjevně vůbec nezajímá, což mu vyhovuje. Ale Josh je jiný.

Kam by ses dostal nejradši? zeptal se ho Josh na první hodině.

Co myslíš tím kam? zeptal se a Josh odpověděl, na kterou univerzitu, a tak mu musel vysvětlit, že se nikam nechystá

Josh zvedl hlavu od pracovního listu.

Nech toho, namítl a Will se zeptal, nech čeho?

Jsi fakt chytřej.

Díky.

Vážně. Kdyby ses snažil, kámo, dostal by ses všude, kam bys chtěl.

A co když nechci? namítl Will a Josh se na něho podíval a nad nosem se mu udělala vráska, jako by to tak docela nechápal.

Teď ale oba zírají na stránku s hyperbolickými funkcemi a doufají, že než hodina skončí, začne to dávat alespoň trochu smysl. Učitel, pan Brookman, už odešel. Dost často využívá jejich hodiny jako záminku, aby si mohl chvíli odpočinout ve sborovně, a podle Willa to funguje oboustranně.

Tak to pro dnešek zabalíme, navrhně Will.

Josh se opře zády o opěradlo a zhoupne se na židli na dvě nohy.

Nemůžu, kámo. Musím se to naučit na testy na nečisto.

Proč? ptá se Will, když si shrnuje propisky do tašky.

Proč co?

Proč to potřebuješ na testy na nečisto? Budeš to muset umět až na jaře na opravdový testy. Máš na to věčnost.

Je to důležitý, vysvětluje Josh, stále zhoupnutý na židli. Pro předběžný nabídky a tak.

Aha, přitaká Will.

Fakt nejdeš na vysokou?

Ne.

A co budeš dělat místo toho?

Pracovat, odpoví a hodí si tašku přes rameno. Možná cestovat.

To je frajeřina.

Nechci frajeřit, namítně Will, protože ví, že přesně tohle si o něm lidé myslí, kvůli jeho motorce, školním výsledkům a problémům, které měl před lety. Je to už dávno, ale všichni si o něm pamatují jen to. Nic jiného nechtějí vidět.

Ale stejně přijdeš? ujišťuje se Josh.

Budeš mě potřebovat?

Rozhodně, přikývne Josh a nechá židli dopadnout na všechny čtyři. Bydlím v Crescent Gardens, můžeš parkovat na ulici. Je to bíleý dům s modrýma dveřma.

Venku cestou přes nádvoří padají Willovi do vlasů sněhové vločky. Škola vypadá jako kresba uhlem, beztvará a rozmazaná.

O tom, že večer jede k Joshovi domů, aby mu pomohl s učením, příliš nepřemýšlí. Ani o tom, že je to náhodou bratr dívky, na kterou nemůže přestat myslet.

To pro něho není nic neobvyklého. Na dívky myslí často. Nevzvyklý je obsah jeho myšlenek; nic o jejích měkkých, vlhkých částech, nebo tíze stehů, kterými ho obepíná. Jen její hlas a oči. Jak zaujatě naslouchala a pozorně vnímala všechno, co jí náhle potřeboval říct.

Určitě můžeš zůstat na večeri?

Určitě.

Víš určitě, že určitě? Není to jen tvoje domněnka?

Babi, Josh jasně řekl, ať přijdu na večeri.

Nebudeš mít hlad?

Pochybuju, že mají prázdný špajz.

U cizích se nemůžeš cpát jako otesánek, ozve se Amber od stolu. Jako tady.

Podupává nohama ve školních ponožkách a něco si čmárá do sešitu.

Dík za radu, Ambs.

Je to nevychované, dodá a mávne na něho perem s chlupatou bambulkou na konci.

Do deseti buď doma, přikáže mu babička.

Možná se vrátím až v půl jedenáctý. Záleží na tom, jak dlouho Joshovi potrvá, než to pochopí.

Připomeň mi, kdo je ten Josh, poprosí babička, která s ním vyšla na chodbu.

Will s povzdechnutím prohledá kapsy bundy, kterou si právě obléká, aby našel telefon.

Josh Winters, vysvětluje. Ten druhý kluk, co se mnou chodí na matiku.

Matematiku pro pokročilé, opraví ho babička.

Matematiku pro pokročilé. Potřebuje s tím předmětem pomoci, tak jsem mu slíbil, že ho budu doučovat, jak jsem ti říkal. Jí maso, asi je bláženec a nekouří trávu. Boty má možná třiačtyřicítky, ale to nevím jistě. Jo, a –

Babička ho umlčí plácnutím utěrkou.

Tak do půl jedenácté doma, mudrlante, řekne, a on odpoví, jo, jo, popadne klíčky od auta a zavře za sebou vchodové dveře.

Dům má podobnou dispozici jako jejich. Polovina dvojdomku, ale natřená na bílo, s dokonalým trávníkem a olivovníky v květináčích, které působí úplně jinak než babiččina předzahrádka s trpaslíky a přerostlou trávou.

Když Will dorazí, po Rosie není nikde ani stopy. Všechny dveře nahoře jsou zavřené a on netuší, který pokoj by mohl být její, a tak ji pustí z hlavy a věnuje se logice matematiky. Něčemu známému a pochopitelnému podobně jako motor.

Večer se protáhne. Joshovi trvá několik hodin, než látku zvládne a správně vyřeší čtyři otázky z testu na nečisto za sebou. Navečeří se u něho v pokoji u velkého rohového stolu, protože Josh požádá matku, aby je omluvila – *už to skoro máme, mami, prosím* –, a když se konečně narovná, protře si oči a řekne, že to umí, blíží se desátá.

Celkem ti to trvalo, podotkne Will a Josh ho tvrdě plácne po paži.

Je to těžký, brání se Josh.

Nikdy jsem netvrdil, že ne.

Ale už to do sebe začíná zapadat, dodá Josh téměř radostně a opře se na židli a natáhne ruce nad hlavu. Je vysoký a šlachovitý a Willovi připomíná kreslenou postavičku. Končetiny má na své tělo příliš dlouhé, jako by měl ještě trochu vyrůst.

Josh si myslí, že u testů na nečisto zazáří. Dostane se na Cambridge a bum.

Jak bum?

Nevím, přizná Josh a zasměje se. Prostě bum. Prostě tak, jak se to všechno odvíjí, chápeš?

Asi jo, odpoví Will, i když nemá tušení, jak se budou věci odvíjet. Sám si dělá plány na další den, nebo na příští víkend. Další díl, který potřebuje na motorku.

Díky, žeš přišel, poděkuje mu Josh, když si sbalí věci. Můžeme si to zopakovat? Jsi lepší než starý Brookman.

To není moc těžký, oduší Will. Myslí si, že Josh nepotřebuje odpověď, ale dívá se na něho tak, jako by na ni čekal. Nespouští oči z jeho tváře.

Můžeš se po škole stavit v dílně, navrhne. Jsem pozadu s truhlářským projektem, takže tam občas bývám. Hlavně ve středu.

Matika, matika pro pokročilý a truhlářina, odpočítává Josh na prstech. Nejpodivnější kombinace předmětů, co znám.

Will pokrčí rameny. Když chceš dělat stavařinu, tak ne, namítne.

A ty chceš?

Ani náhodou.

A co chceš dělat? vyzvídá Josh.

Je pozdě, kámo, přeruší ho Will, protože je to pravda a protože nemá chuť se o tom bavit. Radši půjdu.

Stěny nad schodištěm zdobí fotky z dětství: Josh v kalhotách s la-clem, Rosie sbírá mušle. Na jedné hraje na klavír. Will se cítí podivně ostražitý, když schází za Joshem po schodech dolů a uvědomuje si, že je někde poblíž. Přemýšlí, jestli ji uvidí. Jestli ho pozdraví.

Přemýšlí, proč o tom přemýšlí.

Dole je ticho, jen z obýváku zní televize. A pak si nazuje boty, řekne Joshovi, že se uvidí zítra, a otevře dveře ven, kde ho přivítá bílý svět. Babiččino auto stojí zaklíněné u obrubníku a vypadá jako vánočka a sníh se sype jako z cukřenky.

Páni, vydechne Josh, když oba mžourají ven ze dveří. Hádám, že nikam nepojedeš.

Paní Wintersová se už po několikáté omlouvá. Prý si nevšimla, jak je špatné počasí, protože všechny závěsy byly zatažené. Že je jí *moc líto*, že tu musí strávit noc. Will má pocit, že lituje víc sebe než jeho; tvář má napjatou a na lících jí vyskočily dvě růžové skvrny. Má v sobě něco kočičího, pomyslí si, když ji vidí pobíhat po chodbě. Je udržovaná a přísná a dívá se na něho tak nějak nesouhlasně, jako by věděla něco, co on ne.

Ustelou mu na pohovce a paní Wintersová řekne, že si může dát filtrovanou vodu z ledničky, a zamíří nahoru. Will jí poděkuje, i když její slova naznačují, že by si měl dát jen tohle.

Je to dost pohodlný? ujišťuje se Josh a poplácá jeden z polštářů. Půjčil mu tričko na převlečení a Will si stáhne školní košili a oblékne si ho. Josh při tom odvrátí pohled, jako by ho najednou zaujalo něco na koberci.

Je to v pohodě, uklidňuje ho Will.

Paráda. No tak asi dobrou.

Josh tam zůstane stát o trochu déle, než by měl. Chce ještě něco dodat, ale pak se rozhodne, že to neudělá, a na odchodu zhasne světlo. Will slyší, jak dusá nahoru po schodech, pak vytáhne telefon a uvidí pět zmeškaných hovorů.

Omlouvám se, řekne, jakmile to babička zvedne. Nevěděl jsem, že tak hrozně sněží.

Takže tam přespíš?

Jo. Na pohovce.

Chovej se slušně, Williame.

Jak jinak, babi.

Je ticho. Dívá se na záři pouličního světla, rozmazanou skrz lamely žaluzií.

Víš, jak toyslím, naléhá. Žádné lumpárny.

Dobrou noc, babi, rozloučí se a stiskne tlačítko pro ukončení hovoru.

Rosie nemůže spát. Před spaním si opakovala a teď jí to všechno víří v hlavě, vynořují se jména a fakta, která nemůže, nesmí zapomenout. Po hodině se posadí. Zkontroluje pár věcí. Uvědomí si, že má sucho v ústech a že se potřebuje napít.

Potmě sejde dolů po schodech a nadskočí, když spatří chlapce sedícího u jejich kuchyňského stolu. William White, ten kluk od táboráku. Odměřený, zádumčivý kluk ze školy, se kterým před oním večerem neprohodila jediné slovo.

Promiň, omlouvá se rychle, i když je to její dům a byl to konec konců on, kdo ji vylekal.

Velmi pomalu zvedne oči od telefonu a ve světle displeje mu zmodrá tvář.

Co? ptá se.

Nevěděla jsem, že tu jsi, odpoví.

To ten sníh. Tvoje máma říkala, že tu můžu přespát.

To vím, říká. Věděla jsem, že jsi tady. Jen jsem to zapoměla.

Zvedne bradu, jako by si ji chtěl lépe prohlédnout. Je si dobře vědoma, že má bosé nohy. Že její pyžamo je bledě růžové a pravděpodobně je pro ni příliš dětské. Ale pak si uvědomí, že je tma a že její nohy nebo oblečení skoro nevidí. A vlastně ji celou.

Jen jsem si přišla dolů pro vodu, vysvětlí a nedokáže z hlasu dostat omluvný tón.

V lednici je filtrovaná voda, ukáže bradou.

To ti řekla máma, vid?

Řekla.

Bůhví, proč nemůžeme pít vodu z kohoutku jako ostatní.

Klidně můžeš, namítne.

Zastaví se u dveří lednice a podívá se na něho. Ve tmě nedokáže odhadnout, jestli se usmívá, ale zdá se jí, že to slyší v jeho hlase. Možná si ji trochu dobírá, což je pro ni novinka. Stejně jako když celou noc mluvil u ohně.

Tak jo, rozhodne se. Udělám to.

Jde ke kohoutku, napustí si sklenici, napije se a dívá se přitom z okna. Zahrada zmizela pod sněhem. Je krásná, pomyslí si. Na krátkou chvíli dokonalá a nedotčená.

Takže? zeptá se Will.

Takže co?

Voda. Jaká je?

Aha. Podívá se do sklenice. Naprosto srovnatelná.

Will se zasměje, tak tiše, že by to klidně mohl být jen výdech, a v ní se cosi vzedme.

Od oné noci si na něho jednou nebo dvakrát vzpomněla. Bylo jí divné, že se od ní skoro nehnul, a dobře věděla, že z ní nespustil pohled, ani když se na něho nedívala.

Vždycky si myslela, že Will White je chladný samotář, přestože byl oblíbený a měl dlouhý seznam přítelkyň. Zlatohnědé vlasy, šedé, nečitelné oči. Připadalo jí směšné, že takoví lidé skutečně existují, jako ve filmech, které s Marley o víkendech sledují. A přesto je tady, v jejich kuchyni, a znovu se na ni dívá.

Tak dobrou, popřeje, otočí se na bosých nohou a zamíří ke dveřím.

Rosie, osloví ji.

Její jméno v jeho ústech.

Ano?

Na stole svítí displej telefonu, který odložil. Prohlubuje stíny v jeho tváři a kruhy pod očima.

Nevím, co jsem chtěl říct, přizná.

Nakloní hlavu.

Něco jsem chtěl, opraví se. Ale nevím co.

Dobře.

Možná aby ses dobře vyspala.

Nikdy nespím dobře, řekne mu, protože si myslí, že by měla být upřímná a že když se chová divně on, tak snad může být na oplátku sama taky divná a upřímná.

Já taky ne, přizná. Alespoň ne v cizích domech.

Dívají se na sebe přes kuchyň, v měkkém světle zabarveném do stříbrnato sněžením. Lednice vydává tichounký, sotva slyšitelný zvuk.

Máš hlad? zeptá se.

Pořád, přizná. Opře se a ona si v tu chvíli z nějakého důvodu uvědomí, že je kuřák a že se nedá popřít, že je přitažlivý. Hned dva důvody, proč tuhle konverzaci okamžitě ukončit a nechat ho napospas telefonu a bezesné noci. Ráno ji čeká test. Potřebuje spát. Matce by se nelíbilo, že ponocuje, a vlastně by se jí nelíbil ani on.

Nachystá jim oběma miskou kukuřičných lupínků.

Povídají si až do časných ranních hodin. Rosie rozsvítila světlo nad sporákem, které zlatě zalévá kuchyň, a podlahové topení zahřívá dlaždice a plošky jejích nohou bez pantoflů.

Jedí kukuřičné lupínky se studeným mlékem a ona sleduje, jak si vybryndá plnou lžící na bradu, a díky tomu z něho nejde takový strach, zvláště když o tom neví. Nakonec mu to s úsměvem řekne a on se otře hřbetem ruky a prohlásí, že je to trapný, a když se ho zeptá proč, pokrčí rameny a v úsměvu vycení ostré a špičaté špičáky.

Nepokouší se o společenskou konverzaci. Neptá se na školu, na učení ani na to, že je dvojče. Rovnou se zeptá, proč špatně spí, a právě to je ono; to je to, co ji zaujme, co ho posune do sféry jejího zájmu způsobem, na který nebyla připravená.

Odpoví, že má strach. Někdy.

Ptá se, z čeho, a ona odpoví, že to jsou hlouposti, a on namítne, že určitě nejsou, když jí to nedá spát.

Samé obyčejné věci, řekne. Škola. Znamky. Život.

To je jedno a totéž, řekne a ona přemýšlí, jestli si z ní nedělá legraci.

Říkala jsem ti, že jsou to hlouposti.

Řekl jsem něco takového?

Neodpoví, jen si nabere lžici mléka.

Učí nás, abychom si pořád dělali se vším starosti, pokračuje Will. A že nás každý rozhodnutí, který uděláme, povede určitou cestou.

Podle tebe to není pravda?

Ne. Myslím si, že cestu, která leží před náma, nějaký naše rozhodnutí nezmění. Ta cesta stejně vede jen na jedno místo.

Usrkává mléko ze lžičky. Chutná sladce po kukuřičných lupíncích a připomíná jí učení do noci, družinu na základní škole a roky vstávání v pět hodin ráno, aby matka mohla jít do práce.

Co tím myslíš? ptá se.

Co myslíš, že tím myslím?

Uvažuje nad otázkou, kterou jí odpověděl, a sleduje jeho nepatrně zvednuté obočí.

Smrt, pronese.

Přesně.

Will se na židli nakloní dopředu, jako by o nic nešlo, a ona předpokládá, že asi opravdu o nic nejde, když je člověku sedmnáct. Když je to tak daleko a tak nepravděpodobné.

Každý den se přibližujeme smrti, pokračuje. A než k tomu dojde, měli bychom podle mého dělat to, co chceme.

Když mluví, upřeně ji pozoruje, a Rosie sklopí pohled ke stolu. Pod dnem její misky se vytvořil srpek z mléka. Namočí do něj prst a protáhne ho do čárky.

Je to trochu morbidní, soudí, a on pokrčí rameny a souhlasí, že možná je.

A co chceš tedy dělat? nadhodí. *Než zemřeš*, nedodá, i když ji to napadne.

Asi něco vymyslím, odpoví Will.

Rosie přikývne, koneček prstu mokrý od mléka.

A co chceš ty, Rosie Wintersová?

Podívá se na něho. Znovu se usmívá, ale jen maličko. Koutky úst má zvednuté, oči v pološeru měkké a široce otevřené. Použití jejího příjmení působí buď útočně, nebo láskyplně; nemůže se rozhodnout, co spíš.

Chci všechno, co jsi říkal, že bych neměla chtít, přizná. Dobré výsledky ve škole. Dobré známky, dobrý život. Tohle všechno.

Myslíš si, že ti to zajistí dobrý život? ptá se Will.

Myslím si, že mi to pomůže *dostat se* k věcem, které mi ho zajistí.

Dívá se jí do očí. Nevyrací jí to ani se neptá znovu.

Rosie odloží lžici a pozoruje, jak se v mléku dělají vlnky.

Je půl čtvrté ráno, když se lekne, bože, to už je tak pozdě, a Will se otočí za jejím pohledem k hodinám na mikrovlnce a namítne, že technicky vzato je brzy.

Měla bych jít, prohlásí a zvedne se ze židle. Opláchne jejich misky v dřezu a Will ji při tom pozoruje. Tmavé vlasy, husté jako hříva, jí spadají těsně pod ramena. Vidí její kotníky, tak bledé pod nohavicemi pyžama.

Nechce se o ni zajímat. Nemá na to čas ani chuť vzhledem k tomu, že Rosie půjde na univerzitu. A je to Joshova sestra. A zřejmě bude patřit mezi vyvolené, jak už teď tuší.

Ta píseň, kterou jsi zpívala, řekne hlasitěji, aby ho slyšela přes tekoucí vodu.

Co s ní? zeptá se. Vypne vodu a otočí misky dnem vzhůru, aby se vykapaly. Má chuť jí říct, že byla krásná. Že její hlas i ona jsou krásné. Ale je to tak vzdálené tomu, co by normálně řekl, a tak troufalé i na to, aby si to jen myslel.

Nemůžu ji dostat z hlavy, přizná.

Jako zažírák, usměje se. Otočí se zády k dřezu a opře se o linku. Dívá se na něho těma svýma očima.

Co je to zažírák?

Když se ti v hlavě zasekne nějaká melodie a přehrává se pořád dokola. Občas se mi to stává, když nemůžu spát. Jako by se mi mozek zacyklil ve smyčce.

Will nad tím uvažuje. A pak řekne, že je to příjemnější.

Zlehka se na něho usměje, jen rty, zuby neodhalí. Přemýšlí, co by řekla, kdyby teď vstal a přitiskl svá ústa k jejím.

Jdu si lehnout, oznámí mu.

Tak dobrou, odpoví.

Nehýbe se. Ani on se nepohne.

Bavilo mě si s tebou povídat, pronese Will.

Jak formální, prohodí stále s tím polovičním úsměvem a pak ho opustí a lehkými kroky vyběhne schody. Will chvíli sedí v medové záři trouby. Do východu slunce zbývá ještě tolik hodin.

Předstírá, že spí, když mu Josh ráno skočí na nohy.

Vstávat a cvičit, volá a dlobne ho pěstí do boku. Will zabručí, i když je rád, že je den a může vstát a dát si trochu kofeinu a možná si zase popovídat s Rosie.

Snídani? nabízí Josh.

Už přestalo sněžit?

Něco lepšího, směje se Josh. Máme sněžný prázdniny, kámo.

Fakt?

Fakt! Není škola. Chvalte Pána nebo jakýkoliv božstvo, který můžeš nebo nemusíš uctívat.

Nechápu, jak je možný, že nevrážíš do zdí, podotkne Will, když se posadí a jednou rukou si masíruje spánky. Je tak nevyspalý, že se s ním místnost vytapetovaná ostře bílými tapetami naklání do stran.

Asi jsem klikař, ušklíbne se Josh. A neodolatelný.

I tak se tomu dá říkat, řekne Will a zasténá, když dostane loktem do žeber.

Takže lívance, prohlásí Josh. Máš rád lívance?

Asi jo.

Víš, co se mi na tobě líbí, Wille? pokračuje Josh a zvedne se z pohovky. Tvůj bezmeznej entuziasmus.

Will mu ukáže prostředníček a dál si unaveně tře spánky. Když se konečně rozhlédne, Josh je pryč a ve dveřích stojí jeho sestra-dvojče. Vlasy jí volně splývají na útlá ramena a v rukou svírá hrnek.

Myslela jsem, že by sis možná dal kafe?

Ježíš, rozhodně ano, přiznává. Vstane, vezme si ji, a když se napije, spálí si jazyk. Najednou si uvědomuje, že má přeželelé vlasy. V mezerách mezi zuby mu ulpívají kousky kukuřičných lupínků a cítí, že jeho dech páchne jako dehet.

Nevěděla jsem, jestli chceš mlíko?

Černá mi vyhovuje, díky.

Vyspal ses aspoň trochu? ptá se Rosie. Napadne ho, jestli tou otázkou nemíří jinam a neptá se, zda nezůstal vzhůru a nemyslel na ni.

Nakonec jo, odpoví.

Odpověď, která také skrývá víc významů.

Rosie si založí ruce, jako by jí byla zima, ačkoliv před svítáním slyšel žbluňkání vody v radiátorech a trubkách. Teď vidí, že má

modré oči. Husté tmavé obočí, které ladí s jejími nepoddajnými vlasy. Otevře ústa, aby něco řekla, ale právě v tu chvíli Josh vykukne z kuchyně.

Rosie, osloví ji, není tu máslo.

Tak použij olej, radí mu.

A ten je kde? V lednici?

Zavrtí hlavou a řekne, že je ve skříni, a Will vidí, že když mluví na své dvojče, dělá se jí na tváři láskyplná vráska.

Nikdy se na Amber takhle nedíval, i když spolu vycházejí. Nechá si kávu chvíli v ústech, než polkne. Je hořká a stále moc horká.

Nechceš se projít? zeptá se dřív, než se nad tím stihne zamyslet.

Rosie se otočí zpět k němu.

Ted?

Nebo po snídani.

Co se to děje? ptá se sám sebe a vidí, že ona si klade stejnou otázku. Vraští čelo a kouše si spodní ret. Ale jen okamžik, než se na její tvář vrátí neutrální výraz.

Možná, odpoví.

Pak odejde do kuchyně a nechá ho stát v tričku na přespání a boxerkách nad zmuchlanými peřinami. Slyší, jak spolu mluví, jak řinčí pánve, otevírají se zásuvky. Běžné, domácí zvuky. U sebe doma je neslychá, většinu času tráví v garáži.

Když se oblékne a připojí se k nim, Rosie míchá těsto a Josh pátará ve skříňkách po medu a sirupu.

Každý den sněžných prázdnin by měl začít cukrovou bombou, směje se Josh a zprudka položí sklenice s ochucovadly na stůl. Rosie mlčí a naběračkou nalévá těsto na pánev.

Ta se kvůli sněžným prázdninám stresuje, kývne Josh jejím směrem.

Nestresuju se, namítá Rosie.

Měla psát test z dějepisu, vysvětluje Willovi. A radši by byla ve škole a psala ho, než seděla tady s námi a jedla lívance.

Ne, nebyla, protestuje a zvýší teplotu plotýnky. Jen to během těch dnů navíc zapomenu, to je celé.

Dívají se, jak obrací první lívánek na neopečenou stranu.

Kuchyně voní rostlinným olejem a žloutkem a na oknech se sráží pára z horka. Will se nabídne, že jí pomůže, protože mu nepřípadá správné, že vaří pro všechny, a ona toho k jeho překvapení využije. Will nalévá těsto a obrací, a ona krájí jahody z lednice a plní malou misku cukrem. Snaží se nevnímat, jak do něj namáčí jahody a ústy je vysává.

Kluci vyrazí ven a dělají to, co kluci ve sněhu dělávají. Nepochybně se budou koulovat a zůstanou venku tak dlouho, až budou mít promočené džíny a prsty ztuhlé tak, že nedokážou zasunout klíč do dveří.

Zkouší si opakovat. Snaží se vštípit si do paměti historická fakta, a když se jí to nedaří, procvičuje si stupnice, ale ty jdou hladce a po hodině ji to přestane bavit. Vzpomíná na snídani a na to, jak se Will neustále snažil zachytit její pohled, a i když si tím je jistá, dojde k závěru, že nechápe proč. Není ničím zajímavá a zcela jistě o ni nemůže mít zájem. Ve tmě, v místnosti ztichlé venkovním sněžením, jí všechno připadalo jiné. Jejich nohy se pod stolem téměř dotýkaly.

Řekl jí, že má psa Davea.

Že žije se svou babičkou.

Bavili se o smrti, o kytarách, o cestovních plánech, o tom, že Will má strach z krys a jí se oškliví vata. Ani jednou se nezmínil o motorce nebo o tom, že ho vyloučili ze školy, a ona neměla pocit, že by se ho na to měla zeptat.

Ale neustále se v myšlenkách vrací k té části, kdy jí řekl, že nemůže z hlavy dostat její píseň.

Její píseň. Napsala ji ona, ale to on nemohl vědět.

Dohoní je na hřišti. Děti oblečené do tlustých kombinéz vytahují sánky na kopeček za hřištěm a nechávají za sebou v čerstvém sněhu stopy sněhulí.

Jsou u houpaček. Will sedí na jedné z nich, nohy natažené před sebou. Má boty z černé kůže, stejně jako bundu, a na vlasy mu sedá sníh. Je tak blízko u něho, že vidí, že vypadá jako rosa, a vtom ji Josh trefí do hlavy sněhovou koulí.

Tys přišla! volá, když se koule rozprskne. Přiručí se ze svého místa u plotu, uši zrudlé zimou.

Jen na chvíli, řekne a opráší si sníh z vlasů. Potřebuju pauzu.

Bratr ji chytí za zápěstí rukama v mokrých a jakoby ještěřích rukavicích; na dlaních jsou poseté protiskluzovými polštářky. Rosie rukavice zapomněla a mráz ji štípe na kůži.

To je super, raduje se Josh a krátce ji stiskne, aby dal najevo, že ví, jak je pro ni těžké upřednostnit zábavu a sníh před studiem. Trochu polevit, jak ji často nabádá. Rosie je najednou pod kabátem horko a přemýšlí, co by řekl, kdyby věděl, že nešla ven kvůli němu nebo kvůli sobě, ale kvůli Williamu Whiteovi, a že si ani není jistá proč.

Opírají se o plot a trochu si povídají. Pozorují děti, jak si hrají, a psa, který se na hřišti honí za míčkem. Josh se svalí na záda a dělá sněhového anděla, Will ho pozoruje z houpačky a Rosie pozoruje Willa, jak ho pozoruje. Upírá pohled za jeho hlavu, jako by se dívala na stromy.

Miluju sníh, pronese Josh, když se přestane hýbat.

Will si všimne, že ho pozoruje, a vymění si s ní pohled. Rosie má pocit, že v něm vidí porozumění, nebo ocenění bezbranné upřímnosti – možná až nevinnosti – jejího sedmnáctiletého dvojčete.

Já ne, říká Rosie.